

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatelky: **PhDr. Hana Pavlů**, bytem Bouzov 8, adresa pro doručování: pavluhana@seznam.cz, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2008, č. j. 3036/2008/OPP/P, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 122/2008, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 8 Ca 122/2008 nařídit ústní jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději ve lhůtě do 30. 9. 2009.
- II. Navrhovatelce **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelka se svým podáním ze dne 3. 8. 2009, doručeným Městskému soudu v Praze (dále i jen „městský soud“) téhož dne a tímto soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 8. 2009, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 122/2008. Svůj návrh odůvodnila tím, že v dané věci podala na uvedený soud stížnost na průtahy v řízení, která byla místopředsdou městského soudu v přípisu ze dne 8. 7. 2009, sp. zn. St 148/2009, označena za nedůvodnou.

Předseda senátu 8 Ca Městského soudu v Praze JUDr. Slavomír Novák ve svém vyjádření uvedl, že navrhovatelčině žalobě předchází v senátě 8 Ca nevyřízené žaloby a věci jsou většinou projednávány podle pořadí nápadu s výjimkou těch věcí, u kterých zákon stanoví přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně. Tyto skutečnosti byly navrhovatelce sděleny v rámci vyřízení její stížnosti. Předseda senátu zdůraznil, že žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad žaloby, pro které ji nebylo možno projednat, žalobkyně však obsahu výzvy nevyhověla. Připustil, že k průtahu ve věci došlo částečně i

postupem městského soudu.

Z obsahu předloženého spisu městského soudu sp. zn. 8 Ca 122/2008 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou ze dne 19. 3. 2008, která byla doručena uvedenému soudu téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 11. 3. 2008, č. j. 3036/2008. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu o odmítnutí žádosti o informace (dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Požádala současně o osvobození od soudních poplatků, doložila potvrzení o svých majetkových poměrech.

Městský soud po zahájení řízení nejprve usnesením ze dne 18. 4. 2008, č. j. 8 Ca 122/2008 - 24, osvobodil žalobkyni od zaplacení soudního poplatku za žalobu.

Dne 26. 6. 2008 městský soud zaslal účastníkům poučení o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat, žalovanému s kopií žaloby navrhovatele (a zároveň si od něj vyžádal předložení úplného správního spisu v originále), žalobkyni současně vyzval, nechť se vyjádří k možnosti soudu jednat ve věci bez nařízení jednání a poučil ji o důsledcích absence takového vyjádření. Žalobkyně několika po sobě jdoucími žádostmi upozornila soud, že požaduje, aby jí byly veškeré soudní písemnosti doručovány prostřednictvím elektronické pošty na přesně udanou elektronickou adresu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2008 upozornil, že žaloba přesně neidentifikuje napadené rozhodnutí, jež má být soudem přezkoumáno a navrhl odstranění této vady soudem; upozornil současně, že z těchto důvodů prozatím nepřipojuje originál správního spisu.

Městský soud pak přípisem ze dne 12. 11. 2008, č. l. 38, žalobkyni vyzval, nechť identifikuje rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje a požádal o předložení kopie rozhodnutí ze dne 11. 3. 2008, č. j. 3036/2008/OPP/P (jak jej žalobkyně sama označila v žalobě).

Žalobkyně v reakci na výzvu soudu sdělila (přípisem ze dne 25. 11. 2008), že předmětné rozhodnutí řádně identifikovala a dokonce jej i do žaloby přímo okopírovala, takže se stalo její přílohou. Nově navrhla, aby soud vyslovil nicotnost tohoto rozhodnutí. Znovu soud upozornila, že žádá, aby jí byly veškeré soudní písemnosti doručovány prostřednictvím elektronické pošty.

Dne 3. 8. 2009 podala navrhovatelka shora uvedený návrh na určení lhůty k rozhodnutí ve věci. Předseda senátu 8 Ca JUDr. Slavomír Novák již následujícího dne vyzval navrhovatelku usnesením ze dne 4. 8. 2009, č. l. 46, k přesné identifikaci rozhodnutí, které má být soudem přezkoumáno. Upozornil ji na to, že v žalobě navrhla zrušení rozhodnutí ze dne 11. 3. 2008, č. j. 3036/2008/OPP/P, avšak součástí žaloby učinila rozhodnutí č. j. 3063/2008. Vyzval ji proto, aby odstranila nejasnosti ohledně rozhodnutí, jež má být soudem přezkoumáno; stanovil jí k tomu lhůtu dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Celý soudní spis pak obratem – dne 6. 8. 2009 předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o návrhu na určení lhůty k rozhodnutí věci městským soudem.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že jeho stížnost na průtahy v řízení, kterou podal u příslušného orgánu státní správy soudů, jím nebyla řádně vyřízena, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“).

Podle odstavce 7 citovaného usnesení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatelky na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dospěl k závěru, že je důvodný.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že posledním úkonem soudu ve věci byla velmi obecná výzva ze dne 12. 11. 2008, č. l. 38, která však blíže nespecifikovala vzniklé nejasnosti o předmětu žaloby.

Ze soudního spisu je rovněž patrné, že v dané věci žaloba není nijak rozsáhlá a účastníci řízení se žádným způsobem negativně nepodíleli na průběhu řízení a vždy po obdržení jakékoliv výzvy soudu na tuto bezprostředně reagovali a lhůty jím stanovené k provedení procesního úkonu dodrželi. Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je tak rozhodující, že po zahájení řízení (19. 3. 2008), kdy soud učinil procesní úkon vůči žalobkyni tedy od 12. 11. 2008, až do doby podání návrhu na určení lhůty, tj. do 3. 8. 2009, soud již žádný úkon směřující k projednání a rozhodnutí této věci neprovedl.

Poté, co žalobkyně jasně formulovala a upřesnila žalobní petit ke shora zmíněné výzvě městského soudu ze dne 4. 8. 2009, odstranila pochybnosti soudu a ten může nyní v řízení o žalobě pokračovat. Vyjádření navrhovatelky k této výzvě ze dne 5. 8. 2009 je součástí soudního spisu (č. l. 64 a č. l. 65).

K obecnému vyjádření městského soudu, že žalobě navrhovatelky předchází jiné nevyřízené žaloby a že kromě věci, u kterých zákon stanoví přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně, jsou tyto většinou projednávány podle pořadí nápadu, Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody nemohou vést k vysvětlení průtahů v předmětném řízení. Odkazy na počty či pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatelky.

Nejvyšší správní soud při posouzení průtahů v dané věci vycházel také z četné judikatury Ústavního soudu, který opakovaně judikoval, že *průtahy v řízení nelze ospravedlnit ani obecně známou přetížeností soudu, jelikož „je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají*

ochranu svých práv v přiměřené době“ (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01, <http://nalus.usoud.cz>).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na složitost věci, postup účastníků řízení a na dosavadní postup soudu, jak je uvedeno shora, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy, tak, aby soud obeslal účastníky řízení a dodržel zákonem stanovenou lhůtu pro jejich přípravu k nařízenému jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Touto lhůtou, ve které byla stanovena povinnost městského soudu ve věci nařídit jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději do 30. 9. 2009, je městský soud vázán.

K věci je ještě nutno uvést, že žalobkyně se ve svém návrhu domáhala určení lhůty k vydání rozhodnutí ve věci, přesto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak shora uvedeno. Vydání meritorního rozhodnutí soudu by totiž v předmětné fázi řízení mělo předcházet jednání, nařízené předsedou senátu k projednání věci samé. Podle § 114a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. pak předseda senátu připraví jednání tak, aby bylo možné věc rozhodnout zpravidla při jediném jednání. Pokud jde o splnění podmínek rozhodování bez nařízení jednání dle § 51 s. ř. s., je ze soudního spisu zřejmé, že již dne 26. 6. 2008 městský soud zaslal navrhovatelce poučení o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat a současně ji vyzval, nechť se vyjádří k možnosti soudu jednat ve věci bez nařízení jednání a poučil ji o důsledcích absence takového vyjádření. Žalobkyně však několika po sobě jdoucími žádostmi upozornila soud, že požaduje, aby jí byly veškeré soudní písemnosti doručovány prostřednictvím elektronické pošty na přesně udanou elektronickou adresu. Ze soudního spisu není patrné, zda jí byla dotčená výzva podle § 51 s. ř. s. řádně doručena a proto si soud ujasní i volbu účastníků řízení ohledně jejich účasti na jednání.

Návrh navrhovatelky byl uznán jako oprávněný, takže ve smyslu poslední věty § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka náhradu žádných nákladů řízení neuplatňovala a vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu ani nevyplývá, soud rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 8, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 13. srpna 2009

JUDr. Lenka Kaniová, v.
r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Weiserová